

store Offervillighed indenfor deres Rækker, at man har kunnet se Arbejdere paaligne sig en Skat af 25 pCt. af deres ugentlige Fortjeneste for en saa lang Tid. Jeg synes, det tjener dem til den største Ære. Derimod blev der i Gaar her i Salen fremdraget et Træk fra Arbejdsgivernes Side, som vidner om noget andet. Det er blevet oplyst af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen), at der var Arbejdsgivere, som sendte deres Børn hen til den Bispisning, som her i Kjøbenhavn var etableret for de fattige Arbejders Kvinder og Børn. Det forekommer mig, at det er et i høj Grad nedværdigende og fordømmeligt Træk fra Arbejdsgivernes Side. Det er de store Mestres, som have tvunget de smaa til at følge med i denne Kamp, og saa lade de dem saaledes i Stikken, at de ikke en Gang sørge for deres Kvinder og Børn. Man vilde være det bekendt, at Mestrenes egne Børn søgte hen til de Steder, hvor Arbejdernes Børn bleve bispiste! Jeg synes, det er et af de modbydeligste Træk fra Arbejdsgivernes Side, som man kan fremdrage.

Jeg skal derefter slutte med det samme, som det ærede Medlem fra Tisted sluttede med, nemlig den nationale Side af denne Sag. Det var den 29de Maj, at der fra danske Arbejdsgivere blev udsendt en Række Stikbreve til deres Kolleger nede i Tyskland, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse blot citere Slutningen af dette Brev. De skrive: „Vi slutte med det Haab, at De vil imødekomme vor Anmodning om, saa længe denne Lockout varer, ikke at tage nogen dansk Svend i Arbejde. Til Gentjeneste stedse beredt sende vi forbindtligst vor kollegiale Hilsen, Caspar Rostrup.“ Det er et smukt Brev, dette her, hvori de søge at gøre deres egne Landsmænd brødløse i Udlandet. Naar disse søge over Landets Grænse for at tjene det Brød, de mangle her i Landet, sendes der Stikbreve efter dem, saa at de mødes med den samme Sultepisk i det fremmede Land som den, hvormed de ere blevne tvungne ud af deres eget Land. Nu siger det ærede Medlem for Tisted, at han kunde tænke sig en mere kvalificeret Dommer over de Herrers Patriotisme, end jeg var. Det er jo muligt, at de Herrer ere saa ophøjede Væsener, at jeg ikke tør formaste mig til at dømme om deres Patriotisme, men jeg skal da henvise dem til andre, som have dømt derom. Jeg vil tillade mig at henvise til saa godt som hele den danske Presse, som paa den mest en-

stemmige Maade og i langt stærkere Udtryk, end jeg har brugt i denne Sal, har fordømt de Herrers Optræden. Men maaske de heller ikke regne denne Presse for noget, og jeg vil da henvise til en anden Dommer, som de maaske ville respektere, nemlig det danske Blad i Flensborg, redigeret af Redaktør Jessen. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse et kort Citat af den Dom, han fælder over Arbejdsgiverne i den omtalte Henseende. Han skriver: „Et er at frabede sig Indvandring af Skruebrækkere, der komme som en Slags Kulier, et andet at sende Uriasbreve mod unge Landsmænd i Udlandet; men at man i Aar efter de mange Udvisninger i Slesvig og efter de fra dansk Side gjorte Forsøg paa at bringe Tyskerne til Fornuft ved lidt Boycotting, — at man i Gaar kunde lade en Henvendelse som den nævnte udgaa ogsaa til Tyskland, skønt man derved ikke en Gang synderligt kunde paavirke Arbejdsstandsningens Sag, — det er ligefrem et ubegribeligt Vidnesbyrd om, at man i det give Øjeblik ikke tilstrækkelig havde afvejet de forskellige Hensyn, som man tager ikke alene til sit eget Erhverv, men ogsaa til den nationale Værdighed.“ Dette er i Formen maadeholdent, men det er i Virkeligheden en overordentlig streng Fordømmelse af den Færd, som de danske Arbejdsgivere have udvist. Jeg synes, man med Rette kan sige, at de have forraadt egne Landsmænd ved denne Lejlighed. Det at forfølge egne Landsmænd ud over Landets Grænser er et Skridt, der fortjener den stærkeste Paatale.

Alt i alt synes jeg, at denne Lockout har været en Række af haardhjertede og brutale Gerninger, en lang Kæde af Trusler og Tvang mod alle dem, som Arbejdsgivernes Magt har kunnet ramme. De Herrer have paaført mange, mange Tusinde Mennesker uskyldige Lidelser, Sult, Nød og Sygdom. De have udsaaet langt mere Had og Bitterhed i Sindene, end samtlige Aargange af „Social-Demokraten“ have gjort. Naar derfor disse Herrer komme og bede om, at deres Færd maa blive bedømt i skaansomme og milde Udtryk, synes jeg, de stille for store Fordringer til vor Godmodighed.

Formanden: Det ærede Medlem har i denne Tale ligesom i den forrige, han holdt, brugt stærkere Udtryk end ønskeligt. Men naar det paa den anden Side en Gang, jeg ikke var til Stede i Salen, er blevet sagt, at man deri fandt noget ned-